

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Mgr. Ing. M. H.**
sídlem B.

žalovaný: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1,
v řízení zastoupeného JUDr. Janem Sykou, advokátem,
sídlem Školská 12, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 21. 9. 2017, č.j. K 85/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 21. 9. 2017, č. j. K 85/2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 21. 9. 2017, kterým zrušil rozhodnutí kárné komise ČAK ze dne 9. 9. 2016 a znovu rozhodl o uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

shodné pokuty ve výši 20 000 Kč, když dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu v rozsahu dvou skutkových podstat.

- 1) ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) a § 17 zákona ve spojení s článkem 4 odst. 1, 2 a článku 9 odst. 2 a článku 10 odst. 4 etického kodexu měl žalobce porušit tím, že se neměl řídit pokyny klienta J. P. tím, že mu započel jen jednu osminu „*v totožné věci osmi bromadně zastoupených*“ v rozporu se Smlouvou o právní pomoci. Tedy jednostranně započel solidárně vypočtenou nižší advokátní odměnu než by musel klient separátně uhradit dle doslovného původního znění Smlouvy o právní pomoci jako jednotlivce před změnou smlouvy provedenou k 14. 7. 2014 a opakovaně výslovně konvalidovanou klientem naposled v e-mailu z 12. 11. 2014 a také že neakceptoval výpověď smlouvy ze strany klienta k 28. 10. 2014 ale až k 5. 11. 2014.

K tomuto skutku uvádí žalobce, že odvolací kárná komise vyvozuje své závěry mimo jiné z

- a) mylné interpretace nebo přehlednutí zavedené praxe nebo smyslu Smlouvy o poskytnutí právní pomoci datované dnem 20. 10. 2014, která jen aktualizovala předmět právního zastoupení a sjednocovala sazbu odměny advokáta dle původní smlouvy z 24. 2. 2014 uzavřené s klientem na úroveň shodnou u ostatních sedmi klientů, a na rozdíl od zavedené praxe i formálně stanovovala solidární výpočet odměn novým textem bodu 4. Žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že skutek pod bodem 1) kárného provinění není kárným proviněním, neboť oprávněnost zápočtu odměny advokáta na plnění klientům akceptovaly oba kárné orgány ve svých rozhodnutích.
- b) účelové fikce neřízení se pokyny klienta, který však chybí ve výroku napadeného rozhodnutí. K tomu uvedl, že výpověď smlouvy ochotně fakticky akceptoval ihned po obdržení 28. 10. 2014. Pouze v části smlouvy týkající se stanovení výše plnění pro klienta mu v jeho zájmu umožnil z důvodu odstranění důvodných pochybností o vážnosti a autorství výpovědi upřesnit, zda jde skutečně o projev jeho vůle a pokud ano, zda formálně k datu 28. 10. 2014 nebo později z důvodu očekávaného vymožení dalších peněz z vyplacení zbývajícím neuspokojeným klientům včetně stěžovatele, což tento věděl paralelně i od zvoleného zástupce klientů paní H. a Č. Formulace výpovědi byla na stěžovatele příliš „právnícká“ a psaná strojem, a navrhovatel o jiném právním zástupci stěžovatele nebyl nijak informován. To však se dle žalobce nehodí nazvat ultimatem, či nečestným a nesvědomitým přístupem ke klientovi. Žalobce poukázal na to, že i s vypovězenou smlouvou (formálně ukončenou do 5. 11. 2014) musel formálně a fakticky pana J. P. svědomitě zastupovat dále nejméně 15 dní, tj. do 12. 11. 2014 (i s evidentním vypracováním přihlášky stěžovatele v insolvenčním řízení jako související věci podmiňující celkovou částku k vyplacení stěžovateli). Stěžovatel účelově měnil stanoviska k výpočtu odměny advokáta. Při neexistenci smlouvy s klientem advokát postupuje dle zásad o mimosmluvní odměně, smlouva je pro výpočet odměny jen postačující, nikoli nutnou podmínkou právního zastoupení na rozdíl od plné moci. Tarifní hodnota byla z viny stěžovatele neurčitelná a postup dle § 9 advokátního tarifu byl pro něj dosti nevýhodný. Žalobce proto uplatňoval v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné, tedy i nižší sazbu odměny pro klienta, jak bylo s jeho sedmi bývalými spoluzaměstnanci domluveno od začátku, tedy bez ohledu na případně různý počet úkonů pro jednotlivé klienty. Postup žalobce byl plně v souladu se

zněním platné Smlouvy o poskytnutí právní pomoci z 24. 2. 2017, což kárná komise zcela ignorovala. Žalobce zdůraznil, že výpověď plné moci stěžovatel nikdy nedoručil. Zdůraznil, že kárné senáty vycházely ze zjištění nesprávného skutkového a právního stavu a z norem nedopadajících na reálný skutkový stav. Žalobce závěrem zdůraznil, že obvinění kárné komise z neakceptování výpovědi Smlouvy o poskytnutí právní pomoci žalobcem OKK vypustila z výroku svého Kárného rozhodnutí z 21. 9. 2017, přesto se jím v napadeném rozhodnutí obsáhle zabývá a navozuje atmosféru zlé vůle. Napadené rozhodnutí tak u skutku 1 v části 1b spočívá na neexistující hypotéze výroku.

- 2) ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a § 17 ve spojení s čl. 4 odst. 1, etického kodexu, § 26 odst. 2 zákona o advokacii, čl. 1 a čl. 2 usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku měl žalobce porušit tím, že po uzavření Smlouvy o právní pomoci se stěžovatelem dne 24.2.2014, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v jeho pracovněprávní věci, a poté co dne 20. 10. 2014 s J. P. uzavřel smlouvu o poskytování právní pomoci, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v insolvenčním řízení, při vyřizování těchto věcí se nechal zastupovat Mgr. K. V., který nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, a který navíc dne 1. 5. 2014 zaslal J. P. e-mail, v němž s klientem kárně obviněného řeší otázky odměny kárně obviněného, k čemuž neměl dostatečnou praxi, schopnosti a předchozí poučení v rozporu k čl. 1 a čl. 2 Usnesení o substituci představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku.

K tomuto skutku žalobce poukázal na Dohodu o provedení práce, šestiletou předchozí koncipientskou praxi Mgr. K. V. a většinu podání a vyjádření advokáta. Žalobce namítá nesprávné interpretace a zdůrazňuje, že přílohami vyjádření z 24. 8. 2015 jsou jasné důkazy k výslovné dohodě o poměrné solidárně spočítané odměně se stěžovatelem kritizované kárné komise v bodě 8) napadeného rozhodnutí.

2. Dále poukázal na bod 36) napadeného rozhodnutí, ve kterém je opticky ve prospěch navrhovatele konstatováno jen částečně pravdivě, že J. P. vyúčtování potvrzoval, důsledně však nikdy nepotvrdil to nejzákladnější, co determinovalo navazující výpočet jemu příslušejícího podílu na vymožených aktivech (výše mzdy 10.000 Kč nebo 20.000 Kč ze závislé pracovní činnosti). Dále si J. P. protiřečí svou výpovědí k zápočtům odměn údajně až po vyúčtování přesto, že údajně vyúčtování potvrzoval spolu s ostatními sedmi klienty výslovně. Flagrantní rozpor s obsahem spisu a písemnými prohlášeními ostatních svědků (J. H. z 14. 10. 2014 a z 24. 8. 2015, M. Č. z 18. 8. 2015) odvolací kárná komise nijak nezohlednila při úvahách o vině a trestu.
3. K vlastnímu skutkovému a právnímu zhodnocení odvolací kárné komise namítl žalobce k bodu 43), že odvolacím kárným orgánem je ignorována dohoda osmi klientů včetně stěžovatele J. P. a dále i výslovná dohoda s J. P. o změně snížení sazby a vyúčtování prací navrhovatele pro stěžovatele ze 14. 7. 2014 ze separátní na solidární, kdy změnu sazby akceptovala i kárná komise v bodě č. 7. Výslovně další dva klienti byli žalobcem navrženi jako svědci, avšak nebyli vyslechnuti. Poukázal na to, že předpoklady napadeného rozhodnutí v části vyúčtování jasně vyvrací mail stěžovatele zasláný žalobci dne 12. 11. 2014 slovy: „ ... žádám o provedení vyúčtování tak, jak jste jej prováděl doposud, a přijaté plnění, prosím, poukažte taktéž jako doposud“. To však kárná komise ani odvolací kárná komise neakceptují. Zdůraznil, že důvodem změn původní praxí

překonané smlouvy bylo, že stěžovatel byl prvním podepisujícím smlouvy, která byla s ohledem na sociální podmínky ostatním klientům v totožné věci následně snížena o 100 Kč na hodinu. Proto byla stejná sazba a výpočet nabídnuty i stěžovateli a jím obratem akceptovány nehledě na vyšší počet úkonů pro něj, než pro ostatní klienty.

4. Pokud jde o body 44) až 46) napadeného rozhodnutí upozornil žalobce na to, že tyto obsahují nelogickou, místy nedůstojnou argumentaci s tím že výjimkou je ze spisu zřetelné tvrzení, že konflikt zájmu hrozil jen ze strany J. P. a jen za předpokladu, že by žalobce podlehl jeho naznačovaným či nepodloženým protiprávním podnětům, které mu však nebyly ozřejmeny.
5. V bodech 47) až 54) napadeného rozhodnutí formálně odvolací kárná komise akceptuje nezákonnost rozšíření skutku o skutek v bodě 1 kárné žaloby, avšak bez jakéhokoli vlivu na výsledné rozhodnutí, což vyvolává dojem svévole a ilustruje snahu kárné komise o postih žalobce bez přihlídnutí ke všem okolnostem.
6. V bodě 55) připouští formální rozšíření žaloby o tzv. totožný skutek, avšak pomíjí, že v důsledku neúplné časové specifikace kárným žalobcem byl žalobce uveden v omyl, když dne 1. 5. 2014 poslal stejnému panu J. P. v pracovní době v 16:42 e-mail pokynem zaměstnanci Mgr. K. V. s chybějícími formálními náležitostmi a bez vědomí žalobce tamtéž stejného dne nepředpokladatelnou shodou okolností poslal nadbytečný e-mail zaměstnanec navrhovatele Mgr. K. V. dlouho po pracovní době, aniž by obsah druhého předem konzultoval s žalobcem. To žalobce nemohl nijak ovlivnit, přesto je mu to jednoznačně připisováno za vinu.
7. Tvrzení v bodě 57) napadeného rozhodnutí vychází z mylného předpokladu, že nárok J. P. byl nesporný, alespoň co do části 5.306 Kč. To ale nebyl do poslední chvíle ani v této výši vzhledem k postupnému vymáhání jiných částek s vlivem na celkový výpočet peněz pro zbývající klienty. Stěžovatel tak v rozporu s následnou změnou původní méně výhodné smlouvy s žalobcem na poslední chvíli raději obětoval víc než tisíc Kč, jen aby nemusel otevřeně přiznat svou zlou vůli a zamaskoval svůj požadavek na 20.000 Kč mzdový základ pro výpočet dvojnásobku jeho podílu na navrhovatelem vymoženém plnění ve prospěch osmi klientů včetně stěžovatele.
8. K bodu 58) neměl žalobce žádné připomínky, neboť logické pochybení kárné komise k oprávněnosti zápočtu bylo řádně odstraněno odvolací kárnou komisí.
9. K bodu 59) žalobce k popisu, že „kárně obviněný realizoval jakési srážky z plnění, které přijal pro stěžovatele bez vysvětlení a možnosti přezkoumat správnost“ namítl, že přes jistou netradičnost danou specifikami osminásobného zastoupení a legitimním zájmem klientů na minimalizaci nákladů, celý spis potvrzuje opak, což písemně potvrdili i svědci Č. a H. Tato podstatná svědectví ale žalovaný ignoroval.
10. K bodu 60) napadeného rozhodnutí zdůraznil, že vychází z nesprávných skutkových zjištění, která nemají oporu v kárném spisu, a vyjádřil přesvědčení, že kárná komise měla úpornou snahu o sankcionování žalobce a odvolací kárná komise nevysvětlila, proč v kontrastu s návrhem kárného žalobce na oddělení „pouhého“ napomenutí, překvapivě rozhodla o udělení sankce 20.000 Kč u dosud bezúhonného advokáta bez významných příjmů.
11. V bodu 61) napadeného rozhodnutí uvedl, že při jednání kárné komise žalobce sdělil formální délku trvání bezplatné Dohody o právní praxi (od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2014) a

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

zároveň sdělil formální délku trvání u platné Dohody o provedení práce od (1. 2. 2014 až do neurčeno k 20. 2. 2015 jako datum podání předmětné stížnosti). Doložil obě dohody, zdůraznil, že se nejednalo o žádný paralelní právní vztah, ale že první dohoda zanikla splnutím s novou. Žádná z uvedených dohod nevyloučila zvedat telefony

s klienty v nepřítomnosti advokáta, vyřizovat vzkazy, sepisovat koncepty podání, dle pokynů advokáta posílat maily atd. což je žalobci vše kladeno za vinu. Všechny tyto aktivity mohl Mgr. K. V. provádět. Chyby v psaní, jakož i jiné zjevné nesrovnalosti uvedené v dohodě nemají být relevantní záminkou pro kárné řízení, což se ale stalo.

12. K bodu 62) napadeného rozhodnutí uvedl žalobce, že odeslání mailu mimo pracovní dobu Mgr. K. V. stěžovateli nemohl předem ovlivnit a bylo nedůvodné, když stejný den o pět hodin dřív poslal žalobce mail stěžovateli, který aktuální právní problematiku plně vyčerpával. Odvolací kárná komise z excesivního přehmatu vyvozuje trvalé porušování předpisů.
13. K bodům 63) až 64) uvedl, že odvolací kárná komise sice tvrdí, že telefonáty, písemnosti, e-maily, jednání s úřady atd. nejsou právními úkony advokáta přesto, že stěžovatel rozhovory potvrdil. Žalovaný povyšuje nadbytečné rozhovory dvou známých v jejich domácnostech či restauracích, tj. stěžovatele s Mgr. K. V., na právní zastoupení, i když nic takového nebylo možné vzhledem k žalobcem jednolitě prováděným úkolům pro všech osm klientů.
14. K bodům 65) a 66) rozhodnutí namítá žalobce, že odvolací kárná komise neuvádí, co konkrétně mělo být nedůstojné, nechrání oprávněné zájmy klienta, když samotný stěžovatel zjevně jednal nečestně a nesvědomitě. Navrhovatel musel neobvykle složitě hledat relevantní právní skutečnosti s cílem vyplatit všem osmi klientům, co jim právem náleží, nikoli vyplatit to, co někteří očekávali a stěžovatel nevybírávě požadoval.
15. V bodě 69) a 70) přiznává odvolací kárná komise procesní pochybení postižením žalobce i za skutek, pro který nebyla kárná žaloba vůbec podána. Má však tyto skutečnosti nikoli za závažné, které nemají vliv na výrok o vině a trestu. Tento postup dle žalobce dokumentuje jistou účelovost celého kárného řízení a to co druhu a zároveň výše uloženého trestu. Je neobvyklé ukládat dosud bezúhonnému advokátu za popsanych okolností třetí stupeň kárného opatření s nepřiměřenou pokutou.
16. K bodu 71) namítl, že i přes několik pochybení kárné komise odvolací kárná komise neshledala uloženou sankci za nepřiměřeně přísnou a rozhodnutí potvrdila. Zcela vypustila odůvodnění údajných následků žalobci připisovaných skutků a okolností, za nichž měl být spáchán. K osobě kárně obviněného neuvedla nic v jeho prospěch.
17. Závěrem pak žalobce uvedl, že „shrnutím nadepsaného je viditelná diskriminace žalobce sankcionováním za zvýšené sociální smýšlení k nezaměstnaným klientům, za zákonné řešení požadavků osmi klientů v totožné věci, za poctivý zásadový postoj k neoprávněným požadavkům jednoho stěžovatele, za přehlédnutí při předložení „správné“ Dohody o provedení práce zaměstnavatelem navrhovatele, za kolegiální respekt k předchozím třem školitelům tohoto zaměstnance a důvěru v jeho víc než dostatečnou profesní praxi a způsobilost, za preventivní obranu důstojnosti a vážnosti celého advokátního stavu před vyděračským přístupem jednoho třetími osobami frustrovaného klienta žalobce (bývalým zaměstnavatelem stěžovatele, Úřadem práce a sociálního zabezpečení, sháněním nové práce u třetích firem, nekorektním přístupem dvou až tří bývalých spoluzaměstnanců, údajným

navrhovatelovým zadržováním výplat menších, než by chtěl, atd.). Původně bylo žalobci vytýkáno i stanovení nízké odměny advokáta, což po upozornění na celé znění smluv o provedení práce následně kárný orgán vypustil. Při zohlednění výzev ČAK na poskytování právních služeb pro bono – tedy bezplatně – vzbuzuje takový přístup kárného orgánu zvláštní dojem. Bez významu není ani nulová zkušenost navrhovatele se zaměstnáváním, kdy šlo o jeho prvního zaměstnance, a určitý stud za nedokonalost veškerých náležitostí, které napoprvé neměl formálně plně dotažené. Výjimečnou nepozornost nelze kvalifikovat jako nečestnost, neslušnost, nesvědomitost, stavovskou nedůstojnost. Navíc své pochybnosti v časovém předložení Dohod se zaměstnancem si kární orgán vyložil v rozporu se stěžejní zásadou in dubio pro reo, když opět upřednostnil výklad žalobci přítěžující.“

Dále poukázal na to, že kárný orgán žalovaného svým rozhodnutím projevil nečekanou míru stavovské nedůvěry k dosud bezúhonnému kolegovi s nulovou zkušeností s kárným řízením. Jeho rozhodnutí je zatíženo přílišným formalismem na úkor reálné skutkové podstaty. Přitom ignoroval skutkové a právní argumenty žalobce. Z hlediska objektivit se vůbec nezabýval navrženými svědectvími tří klíčových svědků.

18. Jediným osobním důvodem výše uvedeného postupu je dle žalobce těžko uvěřitelná snaha o potlačení žalobce, který byl úspěšný v jiném právním případě před Rozhodčím soudem Advokátní komory a Hospodářské komory ČR. Členem senátu tohoto Rozhodčího soudu byl i předseda Kontrolní rady ČAK JUDr. J. M., jehož bývalý koncipient Mgr. L. tuto osobu do funkce navrhl a byl přes veškerá očekávání ve sporu sp. zn. RSP 823/14 s mnou zastupovaným klientem neúspěšný. Před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí doručením dne 25. 10. 2017 převzala právní zastoupení žalovaného advokátní kancelář Bělina a Partners, jejímž partnerem je i člen kárné komise Mgr. M. B. Podobná provázanost a teoretická zainteresovanost členů kárného orgánu může být svou neobvyklostí i důvodem k nesouhlasu s opakovaným návrhem žalobce na povolení splátek sankce ve výši celkem 28.000 á 1.500 Kč., z nichž již žalobce dvě splátky uhradil.
19. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud šlo o vypuštění části skutku s tím, že i po vypuštění části skutku byla uložena shodná sankce, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již v těchto námitkách žalobce zaměňuje neakceptaci odvolání plné moci za výpověď stěžovatele, kde hovoří o neodkladných úkonech při nejednoznačném ukončení. Žalovaný poukázal na to, že v odůvodnění kárných rozhodnutí obou stupňů jsou identifikovány pokyny klienta a z toho že kárně obviněný vyúčtoval jinak, nevyplývá nic jiného, než že se neřídil pokyny klienta.
 - a) Porovnání výše odměny podle původního pokynu se liší od výše, která by byla podle pokynů vyúčtována, šlo tedy o vyúčtování v rozporu s pokynem
 - b) Neakceptování výpovědi není obsaženo v popisu skutku v napadeném rozhodnutí.
 Žalovaný poukázal také na to, že pokud je projev vůle obsažen ve vyjádření stěžovatele, nelze jej zrušit dodatečným tvrzením, že je takové vyjádření interpretováno zkratkovitě. Šlo o odvolání plné moci. Především však jde o tu část skutku, která nebyla do napadeného rozhodnutí převzata, a proto jde o polemiku nadbytečnou. Žalobce zaměňuje ukončení smlouvy s klientem s ukončením smlouvy advokátem, a proto jeho úvahy, z tohoto základu vycházející, jsou nepřipadné. Klient má právo odvolat plnou moc i ukončit smlouvu o poskytování právní služby bez uvedení důvodu, přičemž jde samozřejmě o úkony jednostranné. Žalobce na téma skutku, který není obsažen v napadeném rozhodnutí, vzpomíná na to, že skutek v prvostupňovém rozhodnutí obsažen byl a

nepřípustné neakceptování odvolání plné moci zaměňuje za situaci po ukončení zastupování advokátem a nesprávně svoji činnost, kterou si klient nepřál, označuje za činnost povinnou, údajně podle § 20 odst. 5.

Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k bodu 62) uvedl, že škoda není nezbytně znakem skutku, tak jak byl kvalifikován. K této souvislosti bylo přihlédnuto při stanovení sankce. Závěrem pak uvedl, že uložení pokuty a její výše zcela při dolní hranici zákonné sazby je odůvodněno závažností skutku. Nestanovení splátek je důsledkem rozsahu informací, které kárně obviněný poskytl v průběhu kárného řízení. Uváděná advokátní kancelář zastupuje při vymáhání splatné pohledávky, nikoliv v řízení o této žalobě.

20. U jednání soudu žalobce nejprve zcela nově namítl nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť trpí takovými vadami, že by ani zrušením rozhodnutí nemohlo dojít k jeho napravení. V ostatním odkázal na původní žalobu a v ní vznesené námitky. Zdůraznil, že žalovaný přehlédl jeho bezúhonnost, poukázal na to, že ačkoli byla vypuštěna polovina prohrěšků žalobce, pokuta zůstala stejná, vyjádřil se také k motivům stěžovatele, která podle něj spočívala ve snaze vylít si zlost na Mgr. V., který vypomáhal u žalobce, a současně poukázal i na možný přečin ze strany stěžovatele P., neboť ten po něm chtěl dvojnásobek plnění a chtěl ho vydírat. Zdůraznil, že vyúčtování proběhlo, ale až po té, co byla částka vymožena. Společenská nebezpečnost jeho jednání byla minimální, neboť všichni zastupovaní dostali 90-95% toho, na co měli nárok. K obvinění týkajícím se Mgr. V. zdůraznil, že se nenechal nikým zastupovat, vše vyřizoval osobně. Žalovaný setrval na svých stanoviscích uvedených v napadených rozhodnutích i ve vyjádření k podané žalobě.
21. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 10. 2. 2015 Česká advokátní komora obdržela stížnost na postup žalobce od J. P., který uvedl, že dne 24. 2. 2014 uzavřel s advokátem Smlouvu o poskytnutí právní pomoci ve věci pracovně právního sporu s jeho bývalým zaměstnavatelem. Advokátovi vytýkal, že věc svěřil k vyřízení Mgr. K. V., o němž se domníval, že je jeho advokátním koncipientem, později ale zjistil, že není veden v seznamu advokátních koncipientů, že se jednalo o bývalého advokátního koncipienta, který měl být vyškrtnut ze seznamu koncipientů v rámci kárného řízení. Mgr. V. ve věci postupoval velmi pomalu, bez jakéhokoli hmatatelného výsledku, navíc při jednání vystupoval neprofesionálně, přitom stěžovatel odkázal na e-mailovou zprávu z 29. 7. 2014. Dále stěžovatel uvedl, že advokát uzavřel vedle jeho osoby Smlouvu o právní pomoci s dalšími bývalými zaměstnanci jeho bývalého zaměstnavatele a ač s každým z nich uzavřel smlouvu separátně, vyúčtování prováděl společně pro všechny klienty, ať už úkon provedl pro všechny z nich nebo jen pro některého z nich. Tato vyúčtování byla značně nepřehledná, jasný ani nebyl klíč, podle kterého pak advokát poměrně rozpočítával účast jednotlivých klientů na jeho odměně. Ve vyúčtování se navíc objevily položky, za které advokátovi nemohl vzniknout nárok na odměnu (např.: e-maily a telefonáty, kterými advokát pouze informoval své klienty o průběhu věci, doplnění a oprava podání vynucená chybou advokáta, úkony, které v podstatě klienti učinili sami ve vztahu k Úřadu práce). Ve vyúčtování se objevily i položky, o kterých později zjistil, že je advokát ve skutečnosti neprovedl – například telefonická jednání s L. R., DiS, v rozsahu deseti vyúčtovaných hodin, když pan R. stěžovateli osobně potvrdil, že s advokátem hovořil jedenkrát několik minut. U některých položek zase nebyl vůbec schopen stěžovatel identifikovat, o jakýžto vůbec mělo jít úkon. Ve vyúčtování byl o to větší zmatek, že advokát jej byl schopen zaslat několikrát po sobě s tím, že ještě provádí úpravy.

Ve 3. bodě poukázal stěžovatel na to, že advokát z pravidla podmiňoval výplatu přijatého plnění pro klienty potvrzením správnosti jeho vyúčtování. V bodě 4. pak uvedl, že advokát sám, bez předchozí domluvy s klienty, z plnění pro klienty strhával svou odměnu, ač si musel být vědom, že tímto poškozují své klienty, kteří byli v té době ve velmi obtížné finanční situaci. V bodě 5. Poukázal na to, že advokát ani na výslovnou žádost stěžovatele několikrát nevydal požadované dokumenty a odkázal ho např. na jiné klienty, nebo aby si je stáhl a vytiskl z insolvenčního rejstříku, ač se jednalo o dokumenty, které mu pro řešení věci sám stěžovatel předal, nebo které pro stěžovatele v rámci řešení věci advokát zpracoval. V bodě 6. namítl, že mu advokát neoznámil, že pro něj od bývalého zaměstnavatele neobdržel dokumenty (mzdový výměr, výplatní pásky), ač si musel být vědom, že tyto potřebuje k vyřízení poskytnutí podpory v nezaměstnanosti. Tuto skutečnost od něj zjistil až později, když se opakovaně dožadoval vydání jiných dokladů a advokát mu současně zaslal i tyto dokumenty, o kterých vůbec nevěděl stěžovatel, že je advokát pro něj má. V bodě 7. upozornil na to, že advokáta buď on sám, nebo i jiní klienti museli opakovaně upomínat o provedení úkonů, které často provedl s významnou prodlevou a navíc nekvalitně, a proto následně muselo docházet k doplnění a opravám. Některé věci si museli klienti vyřídit nakonec sami. V bodě 8. namítal, že advokát obdržel pro všechny klienty několik splátek plnění, přičemž poslední splátky stěžovateli odmítl čehokoli vyplatit s tím, že podle něj jde o jakési obecně neadresné plnění, a proto jej vyplatí jen těm klientům, kteří ponechali v účinnosti jeho zastoupení. Výplatu odmítl provést i přes několikeré urgency ze strany stěžovatele i ze strany jeho pozdějšího právního zástupce JUDr. J. M. V bodě 9. pak namítl, že advokát neakceptoval jeho výpověď Smlouvy o poskytování právních služeb, když mu sdělil, že je to pro stěžovatele nevýhodné a ať mu v jím stanovené lhůtě výslovně ještě potvrdí, že na své výpovědi trvá. Z výše uvedených jednání stěžovatel vyvodil, že se popsáním jednáním mohl advokát dopustit kárného provinění. Stěžovatel připojil Smlouvu o poskytnutí právní pomoci ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 20. 10. 2014, plnou moc ze dne 20. 10. 2014, dopis stěžovatele ze dne 17. 10. 2014 – výpověď Smlouvy o poskytnutí právní pomoci ze dne 24. 2. 2014, e-mail kárně obviněného ze dne 28. 10. 2014, e-mailovou korespondenci Mgr. K. V.

22. Dne 25. 2. 2015 byl žalobce vyrozuměn o podané stížnosti s tím, že byl vyzván, aby se k ní vyjádřil do deseti dnů. Žalobce požádal o zaslání příloh ke stížnosti, bez kterých se nemohl k věci vyjádřit. Přílohy mu byly zaslány a dne 27. 4. 2015 byl žalobce vyzván k doložení, na základě čeho vykonával Mgr. K. V. pracovní činnost u žalobce a aby předložil vyúčtování právního zastoupení stěžovatele, a sdělil, kolik na účet žalobce ve prospěch stěžovatele eventuálně dalších zaměstnanců přišlo peněz a především kolik jich stěžovateli žalobce vyplatil, aby sdělil, zda vrátil stěžovateli veškeré písemnosti, na základě čeho si eventuálně ponechával částky zaslané zaměstnavatelem, eventuálně soudem ve prospěch klientů, zejména stěžovatele. Závěrem pak byl žalobce vyzván ke sdělení, zda obdržel nějaké vysouzené náklady za právní zastoupení.
23. Dne 18. 3. 2015 zaslal žalobce vyjádření, ve kterém uvedl, že Mgr. V. docházel do jeho advokátní kanceláře v průměru dva dny v týdnu na odbornou praxi v období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2014 na Dohodu o právní praxi (z finančních důvodů na straně advokáta). Věcí B. se zabýval asi do srpna 2014. Mimo jiné vyřizoval příležitostnou agendu s klienty dle pokynů žalobce, připravoval některá podání či právní analýzy, vyhledával judikaturu. Dle jeho sdělení byl dříve dva roky advokátním koncipientem Mgr. R. K. a tři roky vykonával praxi advokátního koncipienta u JUDr. E. V. a u JUDr. M. R. Měl by tedy mít dostatečnou odbornou způsobilost. Neví o tom, že by v rámci kárného řízení byl ze

seznamu advokátních koncipientů někdy vyškrtnut, ani nebyl jeho účastníkem. Ve věci související se stěžovatelem Mgr. V. zprostředkovával kontakt a převoz listin proto, že bydliště Mgr. V. v T. a bydliště pana P. v T. samo nabízelo převoz listin. Obě strany akceptovaly tento způsob komunikace bez výhrad, až asi do července či srpna 2014. Žalobce uvedl, že neví o tom, že by se Mgr. V. choval výrazněji neprofesionálně. A k e-mailové zprávě uvedl, že ji nemá ani v přijaté ani v odeslané poště, a proto ji nemůže komentovat. Dále se pak vyjádřil k jednotlivým částkám a vyjádřil se k jednotlivým bodům stížnosti. Závěrem pak uvedl, že má stížnost za manipulaci formálních povinností advokáta zasazených do skutkových okolností nenaplňujících hypotézu či dispozice příslušné stavovské obecné normy. Stěžovatel zneužívá výjimečnou situaci, kdy se advokát snažil zohlednit tíživou sociální situaci osmi klientů a minimalizovat náklady právního zastoupení mimořádně nízkou částkou 300 Kč za hodinu vynaloženého času na věc všech klientů v rámci formulářových smluv o právní pomoci. Rozlišení úkonů na jednotlivé klienty nebylo v zájmu klientů, ani nebylo při respektu k vzájemným dohodám a oprávněným zájmům klientů možné, naopak bylo od počátku slovně i konkludentně dohodnuto a praktikováno uhradit jednu osminu z celku. Stěžovatel však neposkytoval dostatečnou součinnost, jeho aktivity směřovaly k jednostranně výhodnému proplacení peněz jeho osobě bez ohledu na nároky a postoje ostatních zastupovaných klientů. On sám je přesvědčen o tom, že žádné povinnosti neporušil a hájil zájmy všech svých klientů čestně a svědomitě.

24. Ve spise se dále nachází sdělení, ze kterého vyplývá, že v matrice bylo zjištěno, že Mgr. K. V. ke dni 27. 5. 2015 není zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory, když byl 16. 9. 2013 ze seznamu advokátních koncipientů vedených ČAK vyškrtnut.
25. Dne 31. 7. 2015 podal předseda kontrolní rady ČAK jako kárný žalobce kárnou žalobu na advokáta Mgr. Ing. M. H., neboť porušil v kárné žalobě vyjmenované povinnosti stanovené jak v zákoně o advokacii, tak v etickém kodexu. Dne 26. 8. 2015 se ke kárné žalobě vyjádřil žalobce a navrhl, aby jej kárný senát žaloby zprostil.
26. Dne 30. 9. 2015 byl žalobce informován o tom, že bylo nařízeno jednání v kárné věci žalobce na 30. 10. 2015. Žalobce byl k tomuto jednání předvolán. U jednání žalobce v zásadě odkázal na svá předchozí písemná podání a k doplnění kárné žaloby namítl, že se nejedná o řádný způsob vedení kárné žaloby, když o doplnění nebyl informován a nebyl na něj připraven. Následně se žalobce vyjádřil k doplnění kárné žaloby. Další jednání kárného senátu se konalo dne 4. 12. 2015. Při tomto jednání byl vyslechnut svědek J. P. K. V. byl také předvolán k jednání kárné komise, avšak dne 5. 9. 2016 zaslal e-mailem své vyjádření, ve kterém uvedl, že svou osobní účast s ohledem na vyjádření nepovažuje za předmětnou a potřebnou. Dne 9. 9. 2016 se konalo další jednání kárného senátu, u kterého bylo vyhlášeno kárné rozhodnutí o tom, že se kárně obviněný dopustil kárného provinění v tomto rozhodnutí uvedeného a byla mu uložena pokuta ve výši 20.000 Kč.
27. Prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno napadeným rozhodnutím a odvolací kárný senát rozhodl tak, že kárně obviněný Mgr. Ing. M. H. se dopustil kárného provinění to tím, že
 - 1) poté, co jako právní zástupce J. P. v jeho pracovněprávní věci a v insolvenčním řízení obdržel plnění ve prospěch J. P., a to
 - dne 8. 7. 2014 ve výši 5.854,- Kč, vyplatil J. P. pouze částku 2.126,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 3.297,- Kč

- dne 15. 7. 2014 ve výši 8.900,- Kč vyplatil J. P. pouze částku 6.743,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 2.157,- Kč,
- dne 19. 9. 2014 ve výši 6.371,- Kč, tuto částku ke dni 6. 5. 2015 J. P. nevyplatil, přičemž svoji odměnu stanovil v rozporu s původním ujednáním s J. P., když sečetl svoji odměnu za právní služby poskytnuté J. P. a dalším sedmi klientům a takto vypočítanou částku vydělil osmi, ačkoliv se s J. P. ve smlouvách o poskytování právní pomoci ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 20. 10. 2014 dohodl na časové – hodinové odměně a na výsledkové – podílové odměně.

2) Poté, co dne 24. 2. 2014 uzavřel s J. P. smlouvu o poskytování právní pomoci, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v jeho pracovněprávní věci, a poté co dne 20. 10. 2014 s J. P. uzavřel smlouvu o poskytování právní pomoci, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v insolvenčním řízení, při vyřizování těchto věcí se nechal zastupovat Mgr. K. V., který nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, a který navíc dne 1. 5. 2014 zaslal J. P. e-mail, v němž s klientem kárně obviněného řeší otázky odměny kárně obviněného.

Tedy

ad 1)

- nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny
- při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě
- při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu
 - povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu
 - povinnost plnit převzaté závazky
 - povinnost peníze, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu
 - povinnost o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením

ad 2)

- při výkonu advokacie nejednal svědomitě
- při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu
 - povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu
- při jednotlivých úkonech právní pomoci se nechal zastoupit osobou, která nebyla advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem,

čímž porušil

ad 1)

- § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii
- § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 čl. 9 odst. 2 a čl. 10 odst. 4 etického kodexu

ad 2)

- § 16 odst. 2 zákona o advokacii
- § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- § 26 odst. 2 zákona o advokacii
- čl. 1 a čl. 2 Usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku

Za to se mu podle § 32 odst. 3 písm. c) zák. č. 85/96 Sb. zákona o advokacii v platném znění ukládá kárné opatření pokuta ve výši 20. 000 Kč.

Odvolací kárný senát shledal odvolání z části důvodným. Zdůraznil, že podstatou tvrzeného skutku je jednání vůči bývalému klientovi žalobce, stěžovateli J. P. Na tom, zda k tomuto skutku došlo, nemůže vůbec nic změnit eventuální dohoda o zastupování nějakých dalších, kárně obviněným ostatně ani dostatečně nespecifikovaných klientů. Jakési hromadné zastupování je tedy v této věci zcela irrelevantní. Kárně obviněný nikdy v žádném z mnoha svých podání jasně nevysvětlil, jaké v této věci měl postavení stěžovatel, jaká byla výše jeho nároku, neidentifikoval všechny další údajné klienty. Neuvedl přesně, jaké byly jeho nároky, jaké inkasoval částky a jak s nimi naložil ve vztahu k těmto údajným klientům. Poukázal na e-mail na č. listu 71 kárného spisu založený žalobcem, aniž by vysvětlil, komu je adresován, co znamená v něm uvedené, tedy že jde o vyúčtování jakéhosi čtvrtého kola, co znamená pojem „pro čtyři řádné klienty (plus J. P.)“. Žalovaný uvedl, že z argumentace žalobce lze dovodit, že stěžovatel J. P. se svými požadavky dostával do konfliktu s požadavky či právy blíže nespecifikovaných údajných klientů. Pak není dle žalovaného jasné, jak by kárně obviněný mohl klienty, jejichž zájmy si odporují, zastupovat. Žalobce nedoložil nic, co by přijatelně vysvětlilo výplaty jím přijatých částek a „započtení“ svých pohledávek. Nelze pochybovat o tom, že řádné vedení účetní dokumentace osvědčující dispozice s penězi klienta je elementární povinností advokáta. Na závěru o tom, že kárně obviněný takto nepostupoval, by nemohly změnit nic ani výpovědi kohokoli včetně výslechu navržené svědkyně H.

28. Žalovaný také odmítl námitku žalobce, že kárné rozhodnutí přehlíží výslovnou akceptaci rovnodílného vyúčtování stěžovatelem, zasláný e-mailem z 14. 7. 2014, neboť z citace tohoto e-mailu nelze dovozovat „výslovnou akceptaci rovnodílného vyúčtování stěžovatelem“ neboť v e-mailu bylo uvedeno: „Dobrý den, potvrzuji vyúčtování z 10. 7. 2014 a souhlasím se změnou smlouvy o poskytnutí právní pomoci tak, že se procentuální odměna zvyšuje z 11% na 15 % a hodinová snižuje ze 400 Kč na 300 Kč. P.“.
29. Žalovaný naopak akceptoval námitku poukazující na neoprávněné rozšíření popisu skutku v bodě 1 kárné žaloby, když kárný žalobce při prvním jednání rozšířil popis skutku č.1 o tvrzení, že kárně obviněný poté, kdy J. P. Odvolal kárně obviněnému právní moc k zastupování dne 17. 10. 2014, toto odvolání neakceptoval a v průběhu zastupování podmiňoval výplatu prostředku J. P. jeho souhlasem s vyúčtováním odměny, které mu předložil. Žalovaný poukázal na to, že k rozšíření došlo v rozporu s § 7 odst. 2 advokátního kárného řádu, neboť kárná žaloba musí být podána písemně. Upozornil, že původně podaná žaloba se v bodě 1 týkala jiného skutku a k rozšíření kárné žaloby došlo až po uplynutí více než šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, tedy postih by byl za tento skutek nezákonný, neboť řízení by bylo zahájeno po lhůtě. K uvedenému doplnění tedy nelze přihlížet. Protože to ale nic nezměnilo na popisu a projednatelnosti obvinění pro skutek, který byl původně uveden v kárné žalobě, rozhodl odvolací kárný senát, že ve výroku svého rozhodnutí zmíněné doplnění vypustí.
30. Jiná situace nastala v případě rozšíření skutku pod bodem 2 kárné žaloby, kdy podstatou obvinění je tvrzení, že kárně obviněný svěřil vyřizování záležitosti J. P. Mgr. V., který

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem. Dílčí skutek, popsany v doplňujícím textu předneseném při jednání dne 30. 10. 2015, podle něhož tento pracovník zaslal dne 1. 5. 2014 e-mail v němž s klientem kárně obviněného řeší otázky odměny kárně obviněného, je nepochybně plně konzumován předchozím popisem skutku. Tedy skutkovým tvrzením, že Mgr. V. zastupoval stěžovatele J. P.

31. V popisu skutku č. 1 kárné žaloby bylo kromě jiného tvrzeno, že kárně obviněný si ponechal odměny za poskytnuté služby, aniž se dohodl na zápočtu proti přijatým plněním. Svoji odměnu stanovil v rozporu s původním ujednáním s J. P. tak, že sečetl svoji odměnu za právní služby poskytnuté stěžovateli a dalším sedmi klientům a takto vypočítanou částku vydělil osmi, ačkoliv s J. P. se dohodl na jiném způsobu odměny. Kárně obviněný přiznává, že skutečně poslední částku vyplatil J. P. až dne 16. 6. 2015. Namítá sice, že nešlo o částku 6.371,- Kč ale pouze o částku 5.306,- Kč, což žalovaný nepovažuje za podstatné. Podstatné je, že k opožděné výplatě došlo v příčinné souvislosti s flagrantní a zjištěnou nesoučinností stěžovatele, jak uvádí žalobce. Byl-li ale nárok stěžovatele nesporný alespoň co do částky 5.306,- Kč, pak měly být tyto peníze poukázány standardním způsobem stěžovateli a jakékoli další komentáře v této věci jsou zcela nepodstatné.
32. Žalovaný pak poukázal na rozpor v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v bodě 5 k popisu skutku č. 1 pokud jde o dohodu o možném zápočtu. V popisu skutku je tvrzeno, že si kárně obviněný nedohodl zápočet nároku, naproti tomu v bodě 5 odůvodnění výsledně uvedeno, že kárný senát vyhodnotil důkazy ve prospěch obviněného, to znamená, že kárně obviněný měl právo, aby si mohl započíst svoji odměnu proti pohledávkám stěžovatele z titulu pro stěžovatele vymožených plnění a tedy nedošlo ani k porušení čl. 6 odst. 5 etického kodexu. I tato část popisu skutku, v níž je tvrzena údajná absence dohody o zápočtu, tedy byla vypuštěna, neboť takové ujednání bylo prokázáno. Konstatované oprávnění provést zápočet ale nic nemění na neakceptovatelnosti jednání žalobce. Žalobce totiž realizoval jakési srážky z plnění, které přijal pro stěžovatele, a to bez vysvětlení a bez možnosti přezkoumat správnost provedení odečtu částky připadající na jeho odměnu. Odvolací správní orgán uvedl, že lze považovat zjištění skutkového stavu učiněná prvostupňovým správním orgánem za správná a žalovanému nepřísluší měnit skutková zjištění, učiněná kárným senátem, pokud logicky vyplývají z provedených důkazů a nejsou zatíženy procesními vadami.
33. Žalovaný se pak ztotožnil s argumentací kárného senátu uvedenou v bodě 9 odůvodnění kárného rozhodnutí, v němž se kárný senát zabývá tím, za jakých okolností se nechal kárně obviněný zastupovat Mgr. V. Žalobce v této souvislosti nabídl dvě verze tohoto vztahu. Jednak předložil Dohodu o právní praxi, z níž je patrné, že Mgr. V. nebyl ani jeho zaměstnancem a tím spíše ani jeho koncipientem na základě této dohody. Kárný senát pak vysvětluje, proč neuvěřil kárně obviněnému, když uplatnil druhou verzi, kterou doložil Dohodou o provedení práce uzavřenou dne 1. 2. 2014. Přitom odkázal na argumentaci kárného senátu. Připomněl, že dne 16. 3. 2015 kárně obviněný v postavení advokáta jednoznačně uvedl, že Mgr. V. docházel do jeho advokátní kanceláře v průměru dva dny v týdnu na odbornou praxi v období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2014 na Dohodu o právní praxi. Dále popsal, jakým způsobem se Mgr. V. na zastupování stěžovatele podílel. Žalovaný konstatoval, že nelze uvěřit tomu, že by Dohodu o provedení práce nezmínil žalobce hned ve svém prvním vyjádření, kromě toho žalobce nebyl schopen vysvětlit, proč paralelně uzavíral Dohodu o právní praxi a k tomu ještě Dohodu o provedení práce. I kdyby k něčemu takovému došlo, pak by nepochybně v následné dohodě řešil existenci

trvající původní dohody, což se nestalo. Navíc dle smlouvy bylo vyloučeno, aby Mgr. V. vykonával činnosti svěřené zákonem advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi, snad s výjimkou administrativních činností interního charakteru, a podílel se na poskytování právní služby jakémukoli klientu kárně obviněného. Žalovaný se pak ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně o tom, že nelze akceptovat obhajobu žalobce, že se o zaslaném e-mailu ze dne 1. 5. 2014 dozvěděl dodatečně, neboť nebyl-li Mgr. V. ani koncipientem a ani zaměstnancem, v zásadě nepřicházelo v úvahu, aby koncipoval samostatné písemnosti adresované klientovi, resp. je posílal bez dřívější kontroly advokátem. Zjevně také toleroval Mgr. V. vyřizování záležitosti J. P. a tedy odpovídá i za obsah tohoto dopisu.

34. Žalovaný pak nespátril pochybení v postupu kárného senátu, pokud uvěřil stěžovateli, že kárně obviněný s tímto stěžovatelem, jako se svým klientem, nikdy nejednal a za kárně obviněného se stěžovatelem jednal pouze osobně Mgr. V. Argumentaci žalobce, že všechny zásadní e-maily, telefonáty a písemnosti byly v jeho režii, odmítl jako nepřipadnou. Žalovaný se pak ztotožnil s argumentací pod bodem 11 odůvodnění kárného rozhodnutí a konstatoval, že skutečnost, že klientovi nebyla způsobena škoda, nelze označit za nedostatek materiální stránky, navíc pokud měl žalobce pocit, že je obstruován svým klientem, nic mu nebránilo ve výpovědi smlouvy o poskytování právní služby z důvodu uvedeného v § 20 odst. 2 zákona o advokacii.
35. Závěrem se pak vyjádřil k návrhu žalobce na případné upuštění od kárného opatření vzhledem k méně závažnému porušení povinností advokáta, k čemuž uvedl, že žalobce se k žádnému porušení povinností advokáta nedoznal a žádné nepřipustil. Vyhodnotil také skutečnost, že po zrušení původního rozhodnutí nadále považuje uložené kárné opatření za přiměřené. Pokud jde o výši pokuty, uvedl odvolací kárný senát, že znovu přihlédl k závažnosti předmětného kárného provinění a rovněž i k osobním majetkovým poměrům kárně obviněného a kárné opatření se mu tedy jeví přiměřené a to i v postoji kárně obviněného, který považuje za nekritický.
36. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
37. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí. Ačkoli žalobce tuto námitku vznesl až při jednání soudu, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby, musel se jí soud zabývat, neboť o tom, zda rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost je soud povinen dle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout i bez návrhu, tedy z úřední povinnosti.
38. K otázce nicotnosti rozhodnutí žalobce namítl pouze to, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, že by ani zrušením rozhodnutí nemohlo dojít k jejich napravení.
39. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k otázce nicotnosti správního aktu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, konstatoval, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost),

požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.

40. Žalobce ve vznesené námitce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti. Městský soud sám žádné důvody pro vyslovení nicotnosti odpovídající důvodům uvedeným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu neshledal a dospěl k závěru, že ani žalobcem tvrzený důvod nemůže mít za následek nicotnost napadeného rozhodnutí. Pokud soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí shledá vady rozhodnutí, případně vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a které budou důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a uloží správnímu orgánu, jakým způsobem má v řízení dále postupovat. Tento postup je legitimní a zcela v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. Proto soud neshledal důvod, pro který by měl v tomto řízení postupovat odlišně.
41. Vzhledem k tomu, že soud neshledal důvod pro vyslovení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí, přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska žalobcem vznesených námitek v podané žalobě. Soud se zabýval zejména otázkou, zda se žalobce dopustil vytykaného správního deliktu a zda mu za toto jednání byla uložena přiměřená pokuta.
42. Při posuzování důvodnosti námitek uvedených v podané žalobě soud vycházel z následujících ustanovení:
43. Podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Podle odst. 2 při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
44. Podle § 17 zákona advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
45. Podle § 26 odst. 2 zákona nestanoví-li zvláštní předpis jinak, může advokáta při jednotlivých úkonech právní pomoci zastoupit i zaměstnanec advokáta nebo advokátní koncipient.
46. Podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii advokátovi lze za kárné provinění uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.
47. Podle čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“) je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Podle odst. 2 je advokát povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.

48. Podle čl. 9 odst. 2 etického kodexu peníze a jiné hodnoty, které advokát převzal ke stanovenému účelu, je povinen opatrovat s péčí řádného hospodáře; nesmí je použít jinak než ke stanovenému účelu. Případné přírůstky hodnot je povinen vydat složiteli, nebylo-li dohodnuto jinak. Povinnosti advokáta při provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem stanovené příslušným stavovským předpisem tím nejsou dotčeny.
49. Podle čl. 10 odst. 4 etického kodexu o svých výkonech pro klienta vede advokát přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením.
50. Podle čl. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 6/1998 advokát je oprávněn ustanovit podle § 26 odst. 2 zákona advokátního koncipienta nebo jiného svého zaměstnance svým zástupcem pro jednotlivé úkony právní pomoci za podmínek stanovených tímto usnesením. Podle čl. 2 odst. 1 advokát může ustanovit advokátního koncipienta nebo jiného svého zaměstnance svým zástupcem jen pro provedení takových úkonů právní pomoci, u nichž lze vzhledem k jeho znalostem, osobním vlastnostem a dosavadní praxi, jakož i vzhledem k povaze věci předpokládat, že je advokátní koncipient nebo jiný zaměstnanec advokáta provede s potřebnou odbornou péčí a v souladu s právy a povinnostmi, které pro advokáta vyplývají ze zákona a ze stavovských předpisů. Podle odst. 2 advokát je povinen udělit advokátnímu koncipientovi nebo jinému svému zaměstnanci před ustanovením podle odstavce 1 náležité poučení.
51. Z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že žalobci kárný senát kárné komise uložil pokutu ve výši 20 000 Kč za kárné provinění, kterého se měl dopustit m.j. jednáním specifikovaným pod bodem 1), tedy že poté, co jako právní zástupce J. P. v jeho pracovněprávní věci a v insolvenčním řízení obdržel plnění ve prospěch J. P., a to
- dne 8. 7. 2014 ve výši 5.854,- Kč, vyplatil J. P. pouze částku 2.126,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 3.297,- Kč
 - dne 15. 7. 2014 ve výši 8.900,- Kč vyplatil J. P. pouze částku 6.743,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 2.157,- Kč,
 - dne 19. 9. 2014 ve výši 6.371,- Kč, tuto částku ke dni 6. 5. 2015 J. P. nevyplatil,
- aniž by se s J.P. dohodl o zápočtu své odměny za poskytnuté právní služby proti přijatým plněním,**
- příčemž svoji odměnu stanovil v rozporu s původním ujednáním s J. P., když sečetl svoji odměnu za právní služby poskytnuté J. P. a dalším sedmi klientům a takto vypočítanou částku vydělil osmi, ačkoliv se s J. P. ve smlouvách o poskytování právní pomoci ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 20. 10. 2014 dohodl na časové – hodinové odměně a na výsledkové – podílové odměně a poté, co mu J.P. odvolal dne 17.10.2014 plnou moc k zastupování, odvolání plné moci neakceptoval a v průběhu zastupování podmiňoval výplatu prostředků J.P. jeho souhlasem s vyúčtováním odměny, které mu předložil
52. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že odvolací kárný senát prvostupňové rozhodnutí zrušil a ve věci znovu rozhodl, a to s odkazem na ustanovení § 30 písm. b) vyhl. č. 244/1996 Sb. (dále jen „advokátní kárný řád“), podle kterého *„vychází-li odvoláním napadené rozhodnutí ze správně zjištěného skutkového stavu anebo je-li po doplnění dokazování v řízení před odvolacím senátem skutkový stav zjištěn tak, že je možno o věci rozhodnout, odvolací senát odvoláním napadené rozhodnutí zruší a rozhodne ve věci samé, pokud*

odvoláním napadeným rozhodnutím bylo uloženo kárné opatření, které je vzhledem k hlediskům uvedeným v § 24 odst. 2 nepřiměřeně přísné“.

53. Dalo by se tedy předpokládat, že pokud odvolací kárný senát prvostupňové rozhodnutí zrušil z důvodu, že jej považoval za nepřiměřeně přísné, projeví se tento závěr jak ve výroku a v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak i ve výši pokuty, která bude novým rozhodnutím žalobci uložena. Zcela v rozporu s tímto předpokladem ale žalobci byla uložena shodná pokuta jako v předchozím rozhodnutí, ačkoli je z napadeného rozhodnutí patrné, že odvolací kárný senát v postupu kárného senátu kárné komise shledal vady, které byly natolik zásadní, že vedly žalovaného ke změně výčtu jednání, kterými se měl žalobce kárného provinění dopustit.
54. Konkrétně tato situace nastala, když odvolací kárný senát akceptoval odvolací námitku žalobce poukazující na neoprávněné rozšíření popisu skutku v bodě 1 kárné žaloby, když kárný žalobce při prvním jednání rozšířil popis tohoto skutku o tvrzení, že kárně obviněný poté, kdy J. P. odvolal kárně obviněnému právní moc k zastupování dne 17. 10. 2014, toto odvolání neakceptoval a v průběhu zastupování podmiňoval výplatu prostředku J. P. jeho souhlasem s vyúčtováním odměny, které mu předložil. Žalovaný poukázal na to, že k rozšíření došlo v rozporu s § 7 odst. 2 advokátního kárného řádu, neboť kárná žaloba musí být podána písemně. Upozornil, že původně podaná žaloba se v bodě 1 týkala jiného skutku a k rozšíření kárné žaloby došlo až po uplynutí více než šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, tedy postih by byl za tento skutek nezákonný, neboť řízení by bylo zahájeno po lhůtě. K uvedenému doplnění popisu skutku tedy odvolací kárný senát již nepřihlížel. Přestože ale odvolací správní orgán v odvolacím řízení nadále nespatořoval kárné provinění žalobce spočívající v těchto dle soudu zásadních pochybení ze strany žalobce, která byla žalobci v prvostupňovém rozhodnutí kladena za vinu, neprojevilo se to nijak v úvahách odvolacího kárného senátu, ani v rozhodnutí o výši uložené pokuty. V tomto směru jsou proto úvahy o výši uložené pokuty nepřezkoumatelné.
55. Nelze přehlédnout, že prvostupňový správní orgán považoval jednání, o které byla kárná žaloba ústně rozšířena a které soud pro přehlednost zvýraznil v bodu 50. tohoto rozsudku, za protiprávní. Jednalo se o dvě vytykaná jednání. V bodu 8. prvostupňového rozhodnutí kárný senát podrobně popsal jednání žalobce týkající se neakceptování odvolání plné moci stěžovatelem a v bodu 11. při posouzení tohoto žalobcova jednání výslovně uvedl, že *„nepřípustná a opět snižující důstojnost advokátního stavu byla reakce kárně obviněného na ukončení zastoupení ze strany stěžovatele, jež jednoznačně vyzněla jako ultimátum, kdy stěžovatel si měl rozmyslet a dát kárně obviněnému vědět, jestli na ukončení zastoupení trvá, nebo zda je bere zpět. Kárně obviněný tak také porušil právo stěžovatele kdykoli ukončit právní zastoupení.“*
56. V bodu 6. se pak vyjádřil k podmiňování výplaty prostředků stěžovateli v pozici klienta kárně obviněného a po popsání jednání uzavřel, že má za prokázané, že kárně obviněný podmiňoval výplaty prostředků stěžovatele v pozici klienta jeho souhlasem, a to akcentem na to, že stěžovatel (k dotazu kárně obviněného) při výpovědi (dne 4. 12. 2015) uvedl: „Nepochopil jsem, že bych vyúčtování před výplatou mohl ovlivňovat“ a dále, že stěžovatel uvedl: „Vyúčtování jsem potvrdzoval, abych dostal aspoň nějaké peníze. Byl jsem v tíživé situaci a pod tlakem, ale ne pod tlakem kárně obviněného, ale celkové situace.“ Toto jednání žalobce pak kárný senát zhodnotil v bodu 11., když uvedl: *„Je obecně nepřijatelné, aby advokát podmiňoval výplatu prostředků klientovi jeho souhlasem s vyúčtováním (které*

navíc je zcela nepřezkoumatelné). I kdyby snad v předmětné věci kárně obviněný mínil, že vyžadovaný souhlas s vyúčtováním nebyl podmínkou výplaty, zavinil, že jeho písemně vznesené požadavky takto bylo možné vykládat, a zavinil rovněž, že stěžovatel je takto skutečně chápal, a navíc podle nich i jednal v obavě, že bez odsouhlasení mu prostředky nebudou vyplaceny“

57. Z výše uvedeného je patrné, že kárný senát považoval i tato jednání za zásadní porušení zákona o advokacii i etického kodexu, a přestože odvolací kárný senát již k těmto pochybením v nově vydaném rozhodnutí z procesních důvodů nepřihlížel, výši pokuty ani ve vztahu k tomuto pochybení nijak neupravil. Soud proto shledal důvodnou námitku žalobce, ve které žalovanému vytýká, že sice akceptoval nezákonnost rozšíření skutku o skutek v bodě 1 kárné žaloby, avšak bez jakéhokoli vlivu na výsledné rozhodnutí.
58. Soud považuje za nutné upozornit i na to, že kárný senát vytýkal ve výroku žalobci, že stěžovateli vyplatil pouze část vymožených peněz „aniž by se s J.P. dohodl o zápočtu své odměny za poskytnuté právní služby proti přijatým plněním.“ Je pravdou, a odvolací kárný senát to uvedl v bodu 58. napadeného rozhodnutí, že si kárný senát v rozhodnutí protiřečil, když v rozporu s popisem skutku v bodu 5. uvedl, že vyhodnotil důkazy ve prospěch kárně obviněného a že obviněný měl právo, aby si mohl započíst svoji odměnu proti pohledávkám stěžovatele z titulu pro stěžovatele vymožených plnění a tedy nedošlo ani k porušení článku 6 odst. 5 etického kodexu. Odvolací kárný senát proto vypustil, kromě již výše uvedených, i tu část skutku, v níž je tvrzena údajná absence dohody o zápočtu, neboť takové ujednání bylo prokázáno. V tomto případě sice již sám kárný senát v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zpochybnil vytýkané porušení povinnosti týkající se dohody o možném zápočtu, nicméně v rozporu s tímto závěrem, ve výroku rozhodnutí tvrzení o absenci dohody o zápočtu ponechal. Odvolací kárný senát sice tuto část popisu skutku ve výroku svého rozhodnutí vypustil, ale opět bez jakéhokoli dopadu na výsledné rozhodnutí, zejména na úvahu o výši uložené pokuty. Soud se nemůže ztotožnit s tvrzením odvolacího kárného senátu, že se vypuštěním kárným žalobcem předneseného „doplňku“ nezměnilo nic na popisu obvinění pro původně uvedený skutek, když je z napadeného rozhodnutí patrné, že vypuštěním „doplňku“ došlo ke změně skutku, jehož potrestání navrhl kárný žalobce u jednání, jak soud již podrobně uvedl výše.
59. Soud dále považuje za nutné uvést, že žalobce v podané žalobě podrobně rozebírá i jednání, která mu již v napadeném rozhodnutí nebyla kladena za vinu a za která již podle napadeného rozhodnutí nebyl kárně obviněn. Proto se soud nezabýval výše uvedenými námitkami z hlediska toho, zda se žalobce těchto jednání dopustil a zda za ně mohl být kárně obviněn, ale posuzoval pouze to, zda se vypuštění těchto skutků odvolacím kárným senátem v napadeném rozhodnutí projevilo ve výši uložené pokuty.
60. Soud pro úplnost uvádí, že napadené rozhodnutí shledal také vnitřně rozporným, když odvolací kárný senát sice jako důvod zrušení prvostupňového rozhodnutí uvedl výše citované ustanovení § 30 písm. b) advokátního kárného řádu, avšak z bodů 69) a 70) rozhodnutí soud zjistil, že podle tohoto ustanovení odvolací kárný senát vůbec nepostupoval.
61. Pokud jde o další jednání, která jsou žalobci kladena za vinu i v napadeném rozhodnutí, namítá žalobce ke skutku vymezenému pod bodem 1., že tento skutek není kárným proviněním, neboť oprávněnost zápočtu odměny advokáta na plnění klientům akceptovaly oba kárné orgány ve svých rozhodnutích. Zde soud považuje za nutné

zdůraznit, že správní orgány sice skutečně akceptovaly oprávněnost zápočtu, ale jak soud již výše uvedl, tato skutečnost se mohla projevit pouze při stanovení výše pokuty. Odvolací kárný senát totiž vytýkal žalobci kromě neoprávněnosti zápočtu i to, že stanovil odměnu v rozporu s původním ujednáním s J. P., když sečetl svoji odměnu za právní služby poskytnuté J. P. a dalším sedmi klientům a takto vypočítanou částku vydělil osmi, ačkoliv se s J. P. ve smlouvách o poskytování právní pomoci ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 20. 10. 2014 dohodl na časové – hodinové odměně a na výsledkové – podílové odměně.

62. Žalobce sice tvrdí, že odvolacím kárným orgánem byla ignorována dohoda osmi klientů včetně stěžovatele J. P., avšak ze správního spisu není patrné, že by žalobce jakoukoli dohodu osmi klientů v průběhu řízení doložil. Pokud jde o žalobcem tvrzenou dohodu s J. P. o výslovné akceptaci rovnodílného vyúčtování stěžovatelem, zdůrazňuje soud, že z předložené emailové korespondence je patrné pouze to, že J. P. souhlasil „se změnou smlouvy o poskytnutí právní pomoci tak, že se procentuální odměna zvyšuje z 11% na 15 % a hodinová snižuje ze 400 Kč na 300 Kč.“, tedy dohoda o snížení sazby a vyúčtování prací žalobce, nikoli však dohoda o změně ze separátní na solidární, jak tvrdí žalobce.
63. Přesto soud považuje vytyčení skutku pod bodem 1), tak jak jej uvedl odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí, za zcela nejasné a nepřezkoumatelné. Odvolací kárný senát sice ve výroku specifikuje jednotlivé částky, které si žalobce měl ponechat na svoji odměnu, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze vůbec zjistit, jak odvolací kárný senát k jednotlivým uvedeným částkám dospěl. Lze připustit, že žalobce ve svých mnoha podáních neuvedl, jaké byly nároky stěžovatele a jaké inkasoval částky. Pokud se však správní orgán rozhodl kárně obviněnému vytknout, že přijal konkrétní částky a vyplatil pouze jejich určitou část, je nutné, aby tento svůj závěr řádně, konkrétně a přezkoumatelně odůvodnil bez ohledu na to, co mu sdělil kárně obviněný. Je totiž na správním orgánu, aby si opatřil podklady pro své rozhodnutí tak, aby mohl učinit závěr o jednání kárně obviněného bez jakýchkoli pochybností. Z napadeného rozhodnutí ale soud zjistil, že ačkoli v popisu skutku pod bodem 1. vytýká odvolací kárný senát žalobci, že obdržel plnění ve prospěch stěžovatele, a to dne 8. 7. 2014 ve výši 5.854,- Kč, vyplatil J. P. pouze částku 2.126,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 3.297,- Kč, a dne 15. 7. 2014 ve výši 8.900,- Kč vyplatil J. P. pouze částku 6.743,- Kč s tím, že si ponechal na svoji odměnu částku 2.157,- Kč, a že v jednom případě nevyplatil stěžovateli z obdržené částky 6 371 Kč ke dni 6.5.2015 vůbec nic, nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit, jak odvolací kárný senát tato zjištění učinil a jak dospěl k výši jednotlivých částek.
64. Jedinou konkrétní zmínku o výši zadržené částky našel soud v bodu. 57., kde odvolací kárný senát zmiňuje, že kárně obviněný v odvolání přiznal, že poslední částku vyplatil stěžovateli až dne 16.6.2015, ale že se nejednalo o částku 6 371 Kč, ale pouze o částku 5 306 Kč. Odvolací kárný senát uvedl, že toto není podstatné, neboť byl-li nárok stěžovatele nesporný alespoň co do částky 5 306 Kč, měl tuto částku žalobce stěžovateli poskytnout. Soud jednak považuje za nesprávný postup odvolacího kárného senátu, který sdělenou informaci ohledně výše částky, která měla být stěžovateli vyplacena, nijak neověřoval a tvrzení kárně obviněného o výši nároku stěžovatele bez dalšího akceptoval, a jednak odvolací kárný senát pochybil, pokud tuto změnu ve výši částky, tak jak ji sám akceptoval v odůvodnění, neprojevil v popisu skutku, když v rozporu s odůvodnění vytýká kárně obviněnému, že ke dni 6.5.2015 J.P. nevyplatil částku 6 371 Kč. Soud má navíc na rozdíl od odvolacího kárného senátu za to, že se jedná o informaci podstatnou, přičemž

dospěl k závěru, že odvolací kárný senát rozhodoval v tomto případě v rozporu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného.

65. Jak již soud uvedl v bodu 63., lze se správními orgány souhlasit v tom, že žalobce v důsledku svého zastupování osmi klientů najednou předložil v průběhu správního řízení nejasné podklady, ze kterých bylo velmi náročné zjistit, jaké konkrétní částky měly být stěžovateli vyplaceny, jaké částky ve prospěch stěžovatele žalobce inkasoval a jaké částky mu skutečně vyplatil. Nicméně nelze odhlédnout od toho, že aby mohla být uložena za delikt ní jednání ve správním trestání pokuta, musí být skutkový stav zjištěn bez jakýchkoli pochybností.
66. Městský soud přitom vycházel např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2015, č.j. 7 As 24/2015 – 18, ve kterém poukázal na to, že podle jeho judikatury ve věcech správního trestání přiměřeně platí principy trestního práva. Odkázal přitom na své rozsudky ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6 A 126/2002–59, a ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008-77, ve kterých konstatoval, že „*také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy*“ a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu (...) Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité delikt ní jednání za trestný čin nebo za správní delikt.“ Stejně tak lze poukázat na i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, který soustavně vykládá ustanovení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jako dopadající i na správní právo trestní [srov. např. Engel a ostatní (1976), Öztürk (1984), Weber (1990) atp.]. Rovněž lze poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že v řízení o uložení pokuty za správní delikt je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu správními orgány a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zásadou vyšetřovací podle ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu.
67. Odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí ale těmto zásadám nedostál, když žalovanému ukládá pokutu za jednání, které není jednoznačně bez jakýchkoli pochybností prokázáno. Kromě toho, že odvolací správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, považuje soud uloženou pokutu za nedostatečně odůvodněnou i z toho důvodu, že ačkoli správní orgán akceptoval několik pochybení kárné komise v prvostupňovém rozhodnutí, nijak se to ve výši uložené pokuty neprojevovalo a odvolací správní orgán uložil žalobci bez bližšího odůvodnění shodnou pokutu jako prvostupňový správní orgán ve zrušeném rozhodnutí.
68. Soud pro úplnost považuje za nutné zdůraznit také to, že odvolací kárný senát pochybil také v tom, že ačkoli napadené prvostupňové rozhodnutí zrušil, znovu rozhodl a i tímto novým rozhodnutím uložil žalobci pokutu, odkázal na několika místech výslovně na argumentaci prvostupňového správního orgánu s tím, že se ztotožnil s jeho argumentací tak, jako by předchozí rozhodnutí pouze změnil.
69. Pokud jde o námitky týkající se druhého skutku, soud tyto námitky důvodné neshledal, když dospěl k závěru, že ohledně tohoto skutku rozhodl žalovaný na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Žalobce se vytýkaným jednáním dopustil kárného provinění,

které je mu kladeno za vinu, když dle odvolacího kárného senátu jednal v rozporu s ustanovením § 26 odst. 2 zákona o advokacii, podle kterého nestanoví-li zvláštní předpis jinak, může advokáta při jednotlivých úkonech právní pomoci zastoupit i zaměstnanec advokáta nebo advokátní koncipient.

70. Žalobci je kladeno za vinu to, že po uzavření smlouvy o poskytování právní pomoci se stěžovatelem J. P. v jeho pracovněprávní věci a v insolvenčním řízení, se při vyřizování těchto věcí nechal zastupovat Mgr. K. V., který nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, a současně mu vytýká, že Mgr. K. V. dne 1. 5. 2014 zaslal stěžovateli e-mail, v němž s klientem kárně obviněného řešil otázky odměny kárně obviněného.
71. Soud shodně s odvolacím kárným senátem vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého je patrné, že žalobce předložil Dohodu o právní praxi, z níž je patrné, že Mgr. V. nebyl ani jeho zaměstnancem a tím spíše ani jeho koncipientem. Soud shodně s odvolacím kárným senátem považuje za podstatné sdělení žalobce ze dne 16.3.2015, ve kterém se o existenci jiné dohody uzavřené s Mgr. V. vůbec nezmiňuje, ačkoli v tuto dobu, již měla být Dohoda o provedení práce ze dne 1.2.2014 již dávno uzavřena. Soud tedy vycházel z obsahu Dohody o právní praxi, ze které ostatně vycházel i žalobce, když dne 16. 3. 2015 ve vyjádření jednoznačně uvedl, že Mgr. V. docházel do jeho advokátní kanceláře v průměru dva dny v týdnu na odbornou praxi v období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2014, právě na Dohodu o právní praxi. Dle této Dohody uzavřené dne 1.11.2013 bylo vyloučeno, aby Mgr. V. vykonával činnosti svěřené zákonem advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi, když je v bodu I. výslovně uvedeno, že „Praktikant není oprávněn zastupovat advokáta u žádného soudu a na žádném úřadě“ Je tedy patrné, že se Mgr. V. mohl podílet pouze na administrativních činnostech interního charakteru, a nikoli na poskytování právní služby jakémukoli klientu žalobce, případně žalobce zastupovat při jednáních s klienty. Nebyl-li Mgr. V. ani koncipientem, ani zaměstnancem žalobce, nepřicházelo v úvahu, aby koncipoval samostatné písemnosti adresované klientovi, resp. je posílal bez dřívější kontroly advokátem. Bylo na žalobci, aby nastavil ve vztahu k Mgr. V., který k němu docházel na bezplatnou praxi, taková pravidla, aby nedocházelo k porušování zákona o advokacii. Pokud žalobce nesdělil Mgr. V., že do náplně jeho činnosti nepatří samostatné vyřizování záležitostí s klienty žalobce, je nutné souhlasit s odvolacím kárným senátem, že svým jednáním porušil jednak ustanovení zákona o advokacii, ale i ustanovení etického kodexu. Za této situace pak žalobce dle soudu za jednání Mgr. V. ve vztahu k jeho klientovi odpovídá a odpovídá proto i za obsah dopisu, který Mgr. V. zaslal stěžovateli a ve kterém s klientem žalobce vyjednával o odměně.
72. Z důvodů shora uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst.5 s.ř.s.).
73. O nákladech řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3000,-Kč., když z obsahu soudního spisu žádné další žalobcem důvodně vynaložené náklady v souvislosti s tímto řízením nevyplynuly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. září 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu